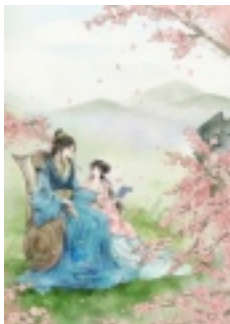


Cuộc Sống Nếu Mãi Như Lúc Ban Đầu

Contents

Cuộc Sống Nếu Mãi Như Lúc Ban Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	3
6. Chương 6	4
7. Chương 7	4
8. Chương 8	5
9. Chương 9	5
10. Chương 10	6
11. Chương 11	7
12. Chương 12	7

Cuộc Sống Nếu Mãi Như Lúc Ban Đầu



Giới thiệu

Truyện Cuộc Sống Nếu Mãi Như Lúc Ban Đầu, thời gian rồi cũng sẽ qua đi không thể nào dừng lại n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-neu-mai-nhu-luc-ban-dau>

1. Chương 1

Mẹ ta nói, khi ta ba tuổi bà ấy đã đưa ta đến Linh Ẩn Tự bên bờ Tây Hồ đi lễ tạ thần. Trong chánh điện yên lặng như tờ, nam thanh nữ tú đang thành kính cầu nguyện, đột nhiên ta bật khóc nỉ non làm mọi người chú ý. Lúc này, sư trụ trì nghe tiếng mà bước đến, chấp tay hình chữ thập, thi lễ với mẹ. Khi ánh mắt hiền từ, ấm áp của người nhìn chăm chú vào ta, ta từ từ bình tĩnh lại. Người quan sát thật lâu cuối cùng lắc đầu

một cái, thở dài. Mẹ hỏi hết lần này đến lần khác người mới chậm rãi nói mấy chữ: “Đứa nhỏ này, trong mệnh có một số kiếp.” rồi không chịu nói thêm lời nào.

Nghe xong, mẹ đột nhiên nở nụ cười buồn, bà nói: “Con người lúc còn sống, người nào không có kiếp số đây? Bình an hay không bình an, cũng chỉ là mọi người tự mình lựa chọn thôi.” Bà khẽ vuốt tóc ta, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ. Đó là một buổi sáng mùa xuân, chim hót líu lo, hạnh hoa ngậm sương, dương liễu lồng khói.

Thật không ngờ vài ngày sau ta liền ngã bệnh. Tiết thanh minh ngày đó, ta còn hăng hái tràn trề cùng Tổ Lan đi đạp thanh bên bờ Tây Hồ, trên trời cao đủ loại điều bay rập rờn trong gió, đám con nít cài đầy hoa dại chơi trò đuổi bắt trên thảm cỏ, những cô gái cùng tuổi ta len lén nhìn nhau thỉnh thoảng lại cười ngượng ngùng. Nước hồ thật đẹp, giống như khối ngọc hổ phách trong suốt, tựa như giọt lệ của ai đó ngàn năm trước. Ta đột nhiên nhớ lại một câu thơ trong Kinh Thi “Vật áo xanh xanh, lòng ta nhớ hoài.”

Nhưng sau khi trở về, ta liền bệnh không dậy nổi. Mẹ ta nói có phải lúc đi dã ngoại đã chạm vào thứ gì đó không? Vì thế trước khi ta cập kê một tháng trong nhà liền thu xếp mời đạo sĩ trừ ma. Bụi bay khói lượn khắp nhà, âm thanh leng keng vang dội, thật náo nhiệt.

2. Chương 2

Thật ra thì bệnh của ta không phải vì những thứ quỷ hồn ma ám kia mà là bởi vì một người nam nhân. Ta vẫn còn nhớ như in âm thanh của hắn: “Tử Chân...”

Ngày đó từ Tây Hồ trở về, Tổ Lan cùng ta ngồi trong kiệu len lén mà vén lên một góc màn để nhìn cảnh vật bên ngoài, vừa khéo lại nhìn thấy một cô thôn nữ trẻ khéo léo dùng nhánh liễu mà đan thành những cái rổ tinh xảo lại còn chất đầy hoa tươi trong đó đang rao hàng ven đường. Ta vội vàng bảo Trương bá dừng kiệu, lôi kéo Tổ Lan chạy về phía ven đường.

Bất chợt hắn xuất hiện, Hắn níu chặt quần áo của ta, gọi ta là Tử Chân. Ta bị dọa sợ, cuống quýt lùi về sau mấy bước hắn vẫn nhất quyết không tha mà đuổi tới, đầu ngón tay chạm vào da thịt ta như một trận gió khô nóng lại ấm áp, ôn nhu mà lướt qua. Ta giương mắt nhìn, tầm mắt chạm phải đôi mắt hắn tựa như ta thấy được nước hồ trong vắt, trong nước lại như có ngọn lửa thiêu nồng cháy, mãnh liệt. Hắn khẽ kêu: “Tử Chân, Tử Chân...”

Thật may là Trương bá chạy đến kéo hắn ra nói với hắn ta không phải là Tử Chân. Ta rõ ràng thấy được trong đôi mắt hắn ngọn lửa mãnh liệt kia trong phút chốc đã lụi tắt chỉ còn ẩn chứa sự đau thương, còn có tuyệt vọng giống như nhìn người mình yêu biến mất trong sóng to gió lớn mà bản thân lại bất lực không thể làm gì. Cỗ kiệu của ta đã đi xa nhưng hắn vẫn còn ngơ ngác đứng đó, hồn bay phách lạc thơ thẩn nhìn xung quanh.

Đêm hôm đó, ta trần trọc trên giường không tài nào ngủ được. Khoác áo đứng trong sân, đêm lạnh như nước gió thoảng qua tựa như có người kêu bên tai: “Tử Chân, Tử Chân.” Ta thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của người kia xuyên qua sợi tóc ta. Áo không biết lúc nào đã rơi trên mặt đất, trăng sáng rơi xuống, sương phủ dày đặc. Ta nghĩ đi nghĩ lại Tử Chân là cô gái như thế nào? Câu chuyện của bọn họ là như thế nào? Ngày hôm sau, ta liền bị bệnh.

3. Chương 3

Chờ khi sức khỏe ta tốt lên thì ngày ta cập kê đã gần ngay trước mắt. Mẹ ta mang chút mừng rỡ mà nói: “Kiếp nạn này cuối cùng cũng đã qua.” Bà đưa cho ta một cây trâm phỉ thúy màu xanh biếc sáng ngời là

của bà ngoại tặng cho bà. Bà vấn tóc cho ta, lấy trâm phỉ thúy cài lên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Con gái, con đã trưởng thành.” Còn nói: “ Sau này không nên học những thứ thơ từ kia, phải học một ít nữ công.” Tổ Lan len lén nói: “Ý của phu nhân là để cho tiểu thư lập gia đình a!”

Ta đuổi theo đánh nàng, không hiểu sao trước mắt lại hiện ra ánh mắt đau thương của người nam nhân kia phảng phất như cả sinh mệnh đều giao phó ra ngoài. Lòng của ta đột nhiên rung động.

Không nghĩ tới, ta lại gặp hắn lần thứ hai. Tổ Lan nói cho ta biết người kia đứng bồi hồi ngoài cửa rất nhiều ngày. Trương bá đã liên tục giải thích với hắn ta không phải Tử Chân, ta là tiểu thư Chu phủ. Nhưng hắn vẫn chưa chết tâm, chưa từ bỏ ý định. Tổ Lan cười: “Tiểu thư, ta thấy hắn là muốn gặp mặt tỷ một lần.” Trong lòng ta hoảng hốt: “Gặp ta? Thấy ta xong rồi thì làm sao? Ta cũng đâu phải là Tử Chân gì đó.”

Suốt một buổi chiều, ánh mắt đau thương của hắn vẫn luôn ẩn hiện trước mắt ta muốn nói nhưng lại không thành lời. Chạng vạng tối Tổ Lan nói hắn vẫn cứ ở đó. Ta nói: “Muội ra nói với hắn ta không phải là Tử Chân, hắn hãy đi đi. Để chuyện này phiền tới bà lớn liền có rắc rối to.” Tổ Lan gật đầu rời đi. Ta lại nhin không được mở miệng: “Muội nói thử xem, câu chuyện của hắn là như thế nào?” Tổ Lan cười sâu sắc.

4. Chương 4

Không lâu sau, Tổ Lan đem chuyện xưa của hắn kể cho ta nghe. Không như ta nghĩ, không phải là câu chuyện tình yêu đôi nam nữ chia tay nhau hai mắt đầm lệ, cũng không phải một câu chuyện tình đau khổ triền miên.

Hắn tên là Mạnh Tử An, cha mẹ mất sớm. Tử Chân là em gái hắn , hắn cho là có thể cùng em gái nương tựa lẫn nhau mà sống qua ngày trong cái thời loạn này dù cho có nghèo hèn như cỏ như bùn. Nhưng một buổi tối hắn ra ngoài làm công chưa về, em gái hắn bị quân Kim làm nhục, có người nói nàng nhảy xuống hồ tự vẫn, có người nói nàng chết dưới lưỡi kiếm quân Kim...tung tích không rõ. Vì vậy hắn ngày đêm tìm kiếm cho đến khi tới Tiền Đường.

Nghe xong câu chuyện ta nhẹ nhàng thở dài: Tổ chim bị phá, trứng có thể an toàn sao?” Tổ Lan hỏi: “Tỷ nói gì vậy?...” ta không nói nữa. Nàng lại nói: “Thật là một người đáng thương.” Trước mắt ta lại hiện ra ánh mắt đau thương muốn chết kia của hắn.

5. Chương 5

Đảo mắt mà đã năm mới. Trước tết nguyên tiêu một ngày, Tổ Lan nhìn ta mấy lần muốn nói lại thôi, ta dùng ánh mắt thăm dò nàng. Nàng hỏi dò: “ Tiểu thư, người còn nhớ Mạnh Tử An không? Cậu nói như cây kim vô hình đâm vào da thịt ta, kinh hồn bạt vía. “Hắn muốn gặp mặt tỷ một lần nữa.” Ta cụp mắt xuống, không nói. “Tỷ không gặp thì chẳng còn cơ hội nữa. Tháng giêng này, hắn sẽ tòng quân. Hắn nói muốn trả thù cho em gái.” “Muội đã gặp hắn?” Ta nghi ngờ hỏi. Nàng đỏ mặt gật đầu một cái: “Muội thấy hắn rất đáng thương. Hắn đi chuyến này chưa biết sống chết sẽ ra sao?” Ta đứng lên, soi gương rồi sửa sang lại búi tóc, trong lòng như thiên quân vạn mã giày xéo. Mà ta chỉ là “À” một tiếng cũng chưa nói là đi hay không đi. Tổ Lan biết điều đẩy cửa đi ra ngoài.

Mặc dù chiến tranh cả một góc trời nhưng dường như không ảnh hưởng chút nào tới tâm trạng vui chơi hăng hái của mọi người. Năm nay hội đèn lồng vẫn như cũ, sáng lạn rực rỡ, biển người như dật cử. Ta nói với Trương bá ở phía sau: “Trương bá chúng ta tự đi là được rồi, bá không cần đi theo.” Trương bá tưởng ta muốn đi nhà xí nên vội vã gật đầu. Ta kéo theo Tổ Lan đi xuyên qua đám người. Tổ Lan dường như hiểu ý ta, im lặng dẫn ta đi về phía trước.

Dưới bóng cây liễu cao to chính là người nam nhân tên Mạnh Tử An. Ta cúi đầu không nói. Hắn lên tiếng, giọng nói đã từng vang lên trong giấc mộng của ta vô số lần. Hắn nói chuyện lần trước là đường đột, lần này muốn gặp mặt Tiểu thư một là tạm biệt hai là giải bày tâm sự trong lòng. Ta lo lắng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, không có đau thương ngày ấy chỉ có kiên định, nhẫn nhục, chịu đựng. Trầm mặc tựa như nước hồ tĩnh lặng kia, không gió, không sóng. Một lúc sau, hắn nói xin ta chú ý giữ gìn sức khỏe. Mãi một lúc sau, ta nói: “Người sẽ trở về sao?” Hắn trầm ngâm hồi lâu, không có nói có bởi vì như vậy chính là hứa hẹn, cũng không nói không bởi vì hắn cũng không nhẫn tâm. Từ vẻ mặt của hắn, ta hiểu tất cả. Vừa lúc đó, cây trâm phỉ thúy trên tóc ta bỗng dưng rơi xuống đất, gãy làm hai đoạn. Ta và hắn ngơ ngác nhìn nhau.

Ta nói với Tổ Lan đứng đó không xa: “Chúng ta trở về thôi, Trương bá chờ sốt ruột rồi.” Ta nhẹ nhàng xoay người cũng không thèm quay đầu nhìn lại, cũng không hề nói lời tạm biệt nhưng ta cảm nhận được ánh mắt của hắn tiễn ta đi rất xa. Một ngày sau, Mẹ hỏi ta: “Cây trâm đâu rồi?” “Gãy rồi.” “Vậy một nửa của nó đâu rồi?” “Đánh mất rồi.” Bà hờn giận nói: “Lớn như vậy mà còn nghịch phá, sau này đến nhà chồng thì làm sao?” Ta nói ta không lấy chồng.

6. Chương 6

Không còn tin bình an của Mạnh Tử An. Ta thường xuyên vẽ về nửa cây trâm Phỉ Thúy kia, suy nghĩ bay rất xa về một nơi xa xăm nào đó mà chính ta cũng không biết là nơi nào. Mùa hè sau đó không lâu, Tổ Lan lấy chồng. Nàng tới tạm biệt, khóc đến hoa lệ đầm mưa, trước lúc chia tay vài lần ngập ngừng muốn nói nhưng do dự cuối cùng vẫn không nói. Ta an ủi, vỗ vỗ gương mặt nàng. Lập gia đình tựa như số phận chung của tất cả nữ nhân.

Cha mẹ vì hôn sự của ta mà lo lắng, người tới cửa cầu hôn rất nhiều mà ta chỉ nói một câu, ta không lấy. Không lấy. Trận tuyết đầu đông đã tan, Tổ Lan đến thăm ta, nàng mang thai, nàng nói chồng nàng đối xử với nàng rất tốt nhưng ta vẫn đọc được vẻ ảm đạm, buồn bã ẩn sau trong lòng nàng. Ta nói: “Tổ Lan, nếu như hắn không tốt với muội, muội hãy nói cho ta biết, dù sao ta cũng sẽ nói một tiếng cho muội.” Nàng đột nhiên khóc trong lòng dùng dằng: “Tiểu thư, không phải vậy, hắn đối xử với ta rất tốt, mà là Mạnh Tử An.” Ta tức thì ngây người: “Hắn, hắn sao rồi?” “Chết nơi sa trường.”

Thế giới của bỗng chốc rơi vào bóng tối vô tận, ta không còn biết gì cả. Tổ Lan ôm lấy ta. Nam nhân ngày ấy mang theo nửa cây trâm ra đi, thực một đi không trở lại. Thì ra đoạn trâm ngày đó đã sớm báo trước tất cả. Ta không khóc. Nước mắt cũng không thể trút hết được đau thương của ta.

7. Chương 7

Tết nguyên tiêu lại đến. Ta giống như một linh hồn lang thang trở lại hội đèn lồng đầy màu sắc, chọn một cây bút, viết lên:

“Năm ngoái đêm nguyên tiêu

Chợ hoa đèn sáng rực

Ngọn liễu mảnh trắng treo

Hoàng hôn người hẹn ước

Năm nay đêm nguyên tiêu

Trăng với đèn như trước

Chẳng gặp người năm qua

Tay áo đầm lệ ướt”.

(Đây là bài Sinh tra tử - Đêm nguyên tiêu do Âu Dương Tu một nhà thơ thời Tống sáng tác. Bản dịch ở trên là của Nguyễn Xuân Tảo.)

Ta hiểu rất rõ, hắn sẽ không bao giờ đứng dưới gốc dương liễu cao to, đưa mắt nhìn ta đi xa thật xa. Có những người, mới chớp mắt một cái mà đã ra đi mãi mãi.

Cuối cùng cha mẹ cũng chọn xong nhà chồng cho ta, là Thấm gia trong thành, gia đình trung lưu, cũng xem như là môn đăng hộ đối. Nhưng ta vẫn một câu nói kia: “Ta không lấy chồng.” Không có người nào để ý đến ta, sinh lễ cũng đưa đến cửa, ngày làm lễ cũng đã chọn xong, là ngày hai mươi hai tháng ba, đồ cưới cũng đã chuẩn bị. Tổ Lan sinh ra một đứa con trai béo ụt ịt, nàng ôm đứa nhỏ đến thăm ta: “Tiểu thư, mỗi nữ nhân đều phải lập gia đình.” Thấy ta lơ nàng đi, nàng nói tiếp: “Muội hiểu rõ tâm sự của tỷ, nhưng hắn đã chết, tỷ mới mười bảy tuổi, tuổi thanh xuân còn rất dài. Nghe nói thiếu gia Thấm gia đã đọc nhiều Kinh thư, có học thức! Rất xứng đôi với Tiểu thư.” Hai mươi hai tháng ba ngày đó, cho dù ta ngàn vạn lần không muốn vẫn phải ngậm ngùi lên kiệu hoa, sáo nhạc rộn ràng, bước vào cửa chính Thấm gia. Ta thầm nói trong lòng với Mạnh Tử An, kiếp sau hẹn gặp lại.” Thấm Hồng là chồng ta. Nghe nói là tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng, nhưng trong mắt ta cũng chỉ là tầm thường như vậy.

Hóa ra tình yêu có thứ tự trước sau.

8. Chương 8

Sau ngày cưới, bình thản mà vô vị. Mặc dù Thấm Hồng thương yêu, cưng chiều ta có thừa, hỏi han ân cần, cẩn thận nhưng đáng tiếc dù yêu thương cách mấy đều không có kết quả. Ta từ đầu tới cuối vẫn luôn lạnh nhạt, thờ ơ với hắn. Ta thích nhất một mình đứng bên cửa sổ ngắm nghía vuốt ve nửa cây trà mủi thúi.

Dần dần, Thấm Hồng cũng nhìn ra đầu mối. Thỉnh thoảng sẽ châm chọc vài câu, sau đó sẽ lạnh nhạt với ta mà lưu luyến những cô gái lầu xanh. Một ngày, hắn say rượu, giật lấy cây trà mủi của ta hung hăng giơ lên rồi đập vào tảng đá. Ta đứng nhìn, cười lạnh, thật là thả làm ngọc vỡ hơn ngói lành. Nhưng đập vỡ nó thì có thể làm được gì? Có thể đem tình yêu của ta đập vỡ sao? Có thể đem kí ức xóa bỏ sao?

Rất lâu, ta cũng từng có ý nghĩ sống một cuộc sống thật tốt cùng Thấm Hồng, làm bạn đến già nhưng trước mắt ta vẫn luôn hiện lên ánh mắt của một người, thỉnh thoảng đau thương, thỉnh thoảng chịu đựng. Cuối cùng có một ngày Thấm Hồng dẫn theo một cô gái về nhà, sắp xếp ở hậu viện, hàng đêm sinh ca. Nếu như hạnh phúc thật dễ dàng mà có được như vậy, có phải tốt không?

9. Chương 9

Một ngày, nha hoàn lặng lẽ nói cho ta biết cô gái Thấm Hồng mang về có dáng vẻ giống ta bảy tám phần. Ta chán nản nói: “Thì sao chứ?” Chợt, cả kinh. Ta nhớ tới một người khác giống với ta, đầy nghi ngờ. Ta chạy vội đến hậu viện, nhìn thấy cô gái kia, quả nhiên dáng vẻ rất giống ta. Gương mặt giống nhau, nụ cười giống nhau, chỉ là nàng quyến rũ hấp dẫn hơn ta. Giờ phút này, nàng đang dựa vào ngực Thấm Hồng đút hắn một quả nho. Ma xui quỷ khiến thế nào, ta lại thốt lên: “Mạnh Tử Chân.” Nàng đứng lên nhìn về phía phát ra âm thanh, gương mặt kinh ngạc.

Ta đột nhiên liền cười, cười ha ha, nước mắt điên cuồng tuôn rơi. Thật, thật sự là em gái hắn. Ta cười đến gãy lưng rồi, ngồi xồm trên mặt đất. Hắn vì em gái mà báo thù, rời xa ta, mà em gái hắn lại đang ở nơi

này, ở bên cạnh chồng ta liếc mắt đưa tình, tình cảm mặn nồng. Ai bày ra trò đùa này như thế này? Thẩm Hồng hốt hể nói: “Nàng nhìn xem, nàng là cái dáng vẻ gì đây?” Ta ngừng cười, tao nhả lau nước mắt, đứng dậy nói với Thẩm Hồng: “Ta chính là cái dạng này....Chàng bỏ ta đi.” Nhẹ nhàng xoay người đi, bỏ lại Thẩm Hồng nổi điên cùng với Mạnh Tử Chân đầy bụng nghi ngờ.

Đêm đó, Thẩm Hồng không muốn làm người, hẳn tình nguyện làm một con thú. Ta im lặng chịu đựng. Cuối cùng hần suy sụp ngã xuống, hần nói: “Nàng muốn ta như thế nào? Muốn ta phải làm như thế nào? Nàng không yêu ta, cuối cùng ta chỉ có thể tìm một cô gái giống hệt nàng, không được sao?” Nghe hần nói, trong lòng ta tràn đầy chua xót, thật không nghĩ tới, hần dành cho ta cả một tấm chân tình. Ta nói: “Chàng bỏ ta đi, cùng cô gái kia sống thật tốt.” Hần chợt ngồi dậy, cúi đầu nói với ta: “Nàng đừng mơ tưởng! Đời này, nàng sống là người của ta chết cũng là quỷ của ta. Ta hiểu rất rõ, trong lòng nàng vẫn có hình bóng người khác. Vậy nàng ở đó mà nhớ thương hần đi.” Hần đi ra ngoài.

Một hồi lâu, hần lại trở về. Ở đầu giường, hần nắm tay ta nhỏ giọng mà đau đớn nói: “Chúng ta sống bên nhau thật tốt, được không? Ngàn năm cùng chăn cùng gối ngủ, nàng và ta cũng là duyên phận, quý trọng nó, được không?” Nhìn vẻ mặt hần chân thành, ta không thể cự tuyệt, ta nói: “Được.” Từ ngày đó trở đi, ta tự nhủ quên quá khứ đi, phải thật quý trọng hiện tại. Ta cho Thẩm Hồng cưới Mạnh Tử Chân vào cửa, ta nguyện ý thay Mạnh Tử An chăm sóc nàng, thậm chí chấp nhận chia sẻ chồng mình với nàng. Dần dần ta cùng Thẩm Hồng trở thành một đôi vợ chồng đúng nghĩa, như chim liền cánh. Ta chưa từng nói với Tử Chân về anh trai của nàng. Ta nghĩ rằng mình có thể quên chuyện năm xưa, người xưa.

10. Chương 10

Không lâu sau, Thẩm Hồng ra ngoài nhậm chức, ta cùng hần xuất ngoại du lịch một năm. Lúc trở về, trong người ta đã mang theo một sinh mệnh nhỏ. Ta đột nhiên nhớ đến Tổ Lan, quyết định đi thăm nàng một chút thuận tiện học cách làm mẹ. Tử Chân theo ta ra ngoài, chúng ta ngồi trong kiệu, vén lên một góc rèm, len lén nhìn bên ngoài. Ta đột nhiên nhớ tới ánh mắt của người năm ấy. Ta không nhận được hỏi Tử Chân làm sao nàng lại đến Tiền Đường? Nàng đầy lòng u oán, thì ra năm đó nàng bị quân Kim làm nhục, sau đó bị ép buộc làm tù binh đem đến nơi này, sau lại bị bán vào thanh lâu làm kỹ nữ. Nhắc đến quá khứ đau buồn, nàng khóc không thành tiếng. Ta an ủi nàng nhưng chính mình cũng rơi lệ. Ta chậm rãi nói: “Tất cả đã qua rồi, mọi thứ sẽ tốt hơn, không phải sao?”

Đến nhà Tổ Lan, là một tiểu viện đơn sơ. Nàng đang vội vàng giặt quần áo cho đứa nhỏ, thấy ta tới bỗng luống cuống tay chân. Đã lâu không gặp, nàng vẫn như cũ, xem ra chồng nàng quả thật đối xử không tệ. Đang trò chuyện về nhà, một người đàn ông tiến vào, Tổ Lan vội đi ra ngoài đón, ta và Tử Chân không kịp né tránh, vừa vịn gặp mặt. Ta, Tử Chân, hần đồng thời đều bật ra âm thanh sợ hãi.

Người nam nhân kia. Lại là Mạnh Tử An. Đầu óc ta rơi vào một mảng hỗn độn không còn biết gì cả. Tử Chân đã sớm nhào tới ôm chầm lấy anh trai nàng khóc nức nở. Ánh mắt hần lướt qua Tử Chân, quần quanh trên người ta. Ta không thay đổi nét mặt nắm lấy bả vai Tổ Lan: “Đây là chuyện gì?” Nàng ngập ngừng về mặt tránh né. “Hần không có đi tòng quân có phải hay không? Tất cả đều là các người lừa gạt ta, có phải hay không?” Tổ Lan lắc đầu liên tục. Nàng nói Mạnh Tử An tòng quân không lâu thì bị thương nặng, khó khăn trở về Tiền Đường, là nàng chăm sóc hần, cứu hần. Mà hần biết, hần không thể nào xứng với ta, càng không thể cho ta hạnh phúc. Cho nên hần cùng Tổ Lan thành thân, cũng bày ra không ít lời nói dối.

Tổ Lan khóc nói: “Tỷ tại sao lại tới? Nếu như tỷ không tới tất cả đều như lúc ban đầu, như vậy không tốt sao? Nhưng mà ta đã tới đây. Ta cũng hi vọng tất cả mọi thứ đều như ngày trước, xa hoa trụy lạc, đoàn tụ sum vầy, mỗi người đều trọn vẹn. Thế nhưng vận mệnh lại không như mong muốn. Ta nhìn Mạnh Tử An, không nói lời nào. Hần liếc mắt nhìn Tổ Lan một cái, chậm rãi mở miệng: “Ta chỉ là một kẻ nghèo hèn, hai bàn tay trắng, ta không có khả năng mang hạnh phúc cho nàng.”

Nước mắt ta tuôn rơi: “Chàng cho rằng hạnh phúc là gì? Là vàng bạc đầy phòng, nha hoàn thành đoàn

sao? Chàng có biết chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu cho dù ăn trầu nuốt rau thì đã là hạnh phúc hay không?” Ta xoay người bỏ chạy, nhiều năm như vậy chỉ có mình ta sống trong mơ. Mạnh Tử An đuổi theo, ta trật chân té trên bậc cửa, máu chảy đầm đìa. Hấn ôm lấy ta, là lồng ngực ta ao ước nhiều năm. Lúc này ta mới phát hiện chân hấn đã bị thọt. Hấn đau đớn nói: “Nàng xem, ta không xứng với nàng.” “Đúng vậy, chàng không xứng. Chàng vốn không biết yêu là gì.” Chỉ mấy câu nói mà là cả sức lực cả cuộc đời ta. Ta dần dần mất đi ý thức.

11. Chương 11

Tỉnh lại lần nữa, trước mắt ta là gương mặt lo lắng của Thẩm Hồng. Ta khóc: “Thật xin lỗi.” Hấn nằm trong chăn ôm lấy ta: “Chúng ta còn trẻ, còn có thể có con.” Ta yếu ớt lắc đầu: “Ta không phải nói việc này.” Hấn sững sốt một chút, lại nói: “Đã qua rồi, tất cả đã qua rồi, sau này chúng ta sẽ sống thật tốt.” Ta nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng là không lâu sau đó, sau lần đẻ non ta bệnh không dậy nổi, vô phương cứu chữa. Thời khắc cuối cùng, Thẩm Hồng, Mạnh Tử An, Mạnh Tử Chân, Tố Lan đều ở bên cạnh ta. Ta nói với Thẩm Hồng: “Sau khi ta chết, chàng đem ta hỏa thiêu, rắc tro xuống dòng Tây Hồ. Đem thơ từ của ta đốt hết... Còn nữa, chàng phải chăm sóc Tử Chân thật tốt.” Hấn dùng sức gật đầu: “Ta hứa với nàng.” Ta vuốt ve mặt hấn, là khuôn mặt của nam nhân yêu ta.

Trong lòng ta thầm nghĩ, nếu như trời cao có thể cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định sẽ thương yêu hấn thật tốt. Đáng tiếc cuộc sống không cho ta cơ hội làm lại từ đầu. Có một số sai lầm mãi mãi không cách nào sửa chữa được. Mạnh Tử An đặt nửa cây trầm phỉ thúy đặt vào lòng bàn tay ta, ta cười, buông tay ra, nó rơi xuống đất, tan tành mất tăm. Những quá khứ này, nam nhân trước mặt này có quan hệ gì với ta? Ta cũng chỉ là tự biên tự diễn một giấc mơ. Trụ trì Linh Ẩn Tự nói đúng kiếp người của ta. Ta nói với Tố Lan: “Ta đi rồi, mọi người sẽ tốt hơn.”

12. Chương 12

Người đời sau nói: Chu Thục Chân, tác gia Tống nữ, người Tiền Đường. Sống trong gia đình nhà quan, tương truyền vì bất mãn với hôn nhân, uất ức mà chết. Từ u oán trong lòng tích tụ thành tâm bệnh. Không tôn trọng lễ giáo nên sau khi chết không được phép về với đất, thơ từ còn lại đều bị đốt hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-neu-mai-nhu-luc-ban-dau>